

Sygn. akt II CSK 613/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku Ł. G. i L. R.
przy uczestnictwie E. [...] Spółki Akcyjnej w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 maja 2015 r. Skarżący powołali się na oczywistą zasadność skargi oraz na konieczność wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje także druga z przesłanek, na które powołali się skarżący. Wskazywanych przez siebie rozbieżności w orzecznictwie upatrują oni, po pierwsze, w problemie dopuszczalności orzekania o nabyciu przez zasiedzenie służebności przesyłu na rzecz innej osoby niż uczestnik postępowania. Znaczenie tego problemu jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga rozważenia w odniesieniu do specyfiki sprawy. Kwestia zasiedzenia służebności była w niej rozważana wyłącznie jako przesłanka oddalenia roszczenia o jej ustanowienie, stanowiącego zasadniczy przedmiot postępowania. Rozstrzygnięcie o spełnieniu przesłanek zasiedzenia prowadzi w tym wypadku jedynie do oddalenia wniosku o ustanowienie służebności, nie przesądza natomiast prawomocnie o nabyciu tego prawa przez zasiedzenie. Różni to sprawy tego rodzaju od typowych spraw o zasiedzenie – sprawiając, że krąg podmiotów, na których rzecz możliwe jest stwierdzenie zasiedzenia, nie musi być w obu wypadkach jednolity. Sprawia to, że argumentacja skarżących nie pasuje w pełni do specyfiki sprawy, wyjaśnienie zaś wskazanego przez nich problemu nie przekładałoby się wprost na rozpoznanie skargi kasacyjnej.

Przyjęcia wniesionej skargi do rozpoznania nie uzasadnia także wskazywana przez skarżących kwestia określenia, czy nieruchomości objęta decyzją wywłaszczeniową została w niej skonkretyzowana w dostateczny sposób. Problem ten ma charakter kazuistyczny, wymagając rozstrzygnięcia w okolicznościach faktycznych konkretnej sprawy. Z istoty rzeczy nie jest możliwe wskazanie w tym zakresie bardziej ogólnych przesłanek oceny – których sformułowanie przez Sąd Najwyższy, w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej, mogłoby przyczynić się do rozwoju prawa (spełniając publiczny cel tego środka zaskarżenia).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).